

Arrest

nr. 201 542 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Arbabab in het district Kama van de provincie Nangarhar. Van 1997 tot 2002 woonde u in Peshawar, Pakistan. Van 2002 tot 2011 verbleef u opnieuw in Arbaban om vervolgens van 2011 tot uw vertrek in Nourghal, Kunar provincie te wonen. U behoort tevens tot de Pashtoun-etnie.

U werkte in 2011 in de Kabul bank in Jalalabad. Op 19 februari werd deze bank aangevallen. U raakte gewond en werd opgenomen in het ziekenhuis. Na de aanval op de bank in Jalalabad had u schrik om

terug te gaan en daardoor werd u overgeplaatst naar de afdeling van de Kabul Bank in het militair kamp in Gamberi, in de provincie Laghman. Op 25 maart 2014 werd ook die bank aangevallen. Opnieuw overleefde u het. Op vijf november 2014 was de bank opnieuw het doelwit van een aanslag. U overleefde. U meent dat de aanval op u gemunt was. Ondertussen begon u telefoontjes te krijgen. Tijdens die telefoontjes werd u gezegd dat u, wanneer u de loonlijst kreeg van de lokale politie, u die lijst met de namen van alle agenten moest doorspelen. U ging hiermee akkoord maar veranderde vervolgens uw nummer. Een tijdje later vond u een dreigbrief in uw auto. In die brief stond dat u moest stoppen met uw werk. U toonde de brief aan uw schoonvader, die u meenam naar de districtschef. U diende een klacht in maar ze zeiden u dat de politie niets kon doen. Twee dagen later werd u nogmaals gebeld. De persoon aan de telefoon schold u uit en bedreigde u. Aangezien de bedreigingen van de taliban niet ophielden besloot u het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 19 juni 2015 en kwam aan in België op 21 juli 2015, waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: uw rijbewijs, uw bankkaart, twee werkbades van de Kabul bank, een aanbevelingsbrief van uw broer, een kopie van de taskara van uw broer, uw moeder en uzelf, medisch attest, een kopie van de militaire badge van uw broer, kopie van uw klacht bij de politie, een bundel van vier foto's, een aanbevelingsbrief van de Kabul Bank, een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan, twee brieven van de New Kabul Bank, afschriften van uw bankrekening en een usb-stick met daarop acht filmpjes en vijf foto's.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Ten eerste is het ongeloofwaardig dat u in de Kabul Bank in Jalalabad aanwezig was tijdens de aanslag op 19 februari 2011.

Over de aanval zegt u dat er een explosie was aan de hoofdingang, dat er drie of vier aanvallers waren die het gebouw binnen kwamen en begonnen te schieten. U werd in uw buik geschoten, verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis. U zegt ook dat u op vijf of tien meter van de aanvallers stond en dat er honderd doden vielen (CGVS, p. 10). Gevraagd wat er gebeurd was met de aanvallers zegt u dat u later hoorde dat er twee werden gedood en een werd gearresteerd (CGVS, p. 10). Uw verklaringen komen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt dat er zeven aanvallers waren die zich allemaal opbliezen en dat er ongeveer veertig doden vielen. Wanneer u wordt gevraagd hoe u niet weet dat er zeven aanvallers zijn en dat ze zich opbliezen zegt u eerst dat u enkel bezorgd was om uzelf en er niet op lette (CGVS, p. 10-11). Daarna zegt u dat één van de aanvallers zich had opgeblazen in de keuken, de andere in het archief en nog een andere gearresteerd (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat er twee werden gedood en dat u nu verklaart dat ze zich opbliezen zegt u dat u dit hoorde van mensen (CGVS, p. 11). Daarenboven kunt u niet verklaren hoe u op vijf à tien meter van de aanvallers stond en niet gewond raakte door de explosie (CGVS, p. 11). U weet ook nog dat de aanvallers gekleed waren als politieagenten, wat weliswaar klopt, maar meer kunt u niet vertellen over de aanval. Nochtans mag verwacht worden dat u wel gedetailleerdere verklaringen zou kunnen afleggen van zo een ingrijpende gebeurtenis. Het feit dat u verklaart het bewustzijn te hebben verloren waardoor u niets weet van wat er gebeurde kan uw onwetendheid niet verschonen. Er kan op zijn minst verwacht worden dat u achteraf meer informatie zou hebben gevraagd.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw problemen met de taliban in 2014 niet kunnen overtuigen.

Over zowel de aanval in maart 2014 als die in november 2014, waar u beide keren zou aanwezig geweest zijn, kunt u weinig doorleefde verklaringen afleggen. Over de aanval van maart 2014 zegt u, wanneer u er naar wordt gevraagd, dat u kon vluchten en door een man naar zijn huis wat verderop gebracht werd terwijl de aanval bezig was. U vermeldt dat er hevig gevochten werd en dat er ook een zelfmoordaanslag om 12.30 uur en dat een uur later de brandweer kwam. Daarna ging u naar het hospitaal (CGVS, p. 24-25).

Over de aanval in november 2014 vertelt u dat u een explosie hoorde en samen met andere mensen uit het noodraam sprong naar beneden, waarbij u op uw hoofd terecht kwam. Daarna ging u voor behandeling naar het hospitaal in Jalalabad (CGVS, p.24-25).

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks details kunt geven over uw beleving van die aanvallen die u zou meegemaakt hebben. Het is onlogisch dat u wel kunt zeggen op welk uur de aanval (in maart) gebeurde maar geen enkel detail kunt vertellen over hoe u ontsnapte, waar u was op het moment van de aanvallen of hoe u die beleefd hebt.

Ook over uw contacten met de taliban blijft u vaag. U zegt dat u regelmatig werd bedreigd maar kunt hier evenmin weinig over vertellen. Over de inhoud van de dreigbrieven die ontving zegt u: 'We zijn bekend met je werk, we adviseren je te stoppen, het is een vuil werk, je moet ook stoppen met een slaaf te zijn' (CGVS, p. 23). Over de dreigtelefoontjes die u ontving zegt u dat ze u zeiden dat de taliban op de hoogte was van je werk en dat u moest stoppen met uw activiteiten (CGVS, p. 24). Opnieuw kunt u niet meer details geven over wat er nog meer gezegd werd, wat uw reactie hierop was of hoe vaak u werd gecontacteerd.

In uw vrij relaas tijdens het gehoor verklaart u: 'De aanvallers kwamen in de bank, in 2014, de vijfde van de maand, (...), iemand stak een bom voor mij in een zak' (CGVS, p. 23). Later verandert u echter uw verklaringen en zegt u dat de aanvaller binnenkwam met een zak vol explosieven en dat u de ontploffing hoorde (CGVS, p. 25). Opeens blijkt u toch niet het doelwit te zijn geweest van de aanval, zoals u daarvoor in het gehoor en tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (CGVS, p. 24, DVZ vragenlijst, vraag vijf). Bovendien kunnen vraagtekens worden geplaatst bij het feit dat het na de aanval in november 2014, waarvan u dacht dat die op u gemunt was, en de regelmatige bedreigingen die u ontving, nog tot juni 2015 duurde vooraleer u het land verliet. Het feit dat u na de laatste aanval in november 2014 nog zeven maand in Afghanistan hebt verbleven alvorens u naar Europa vertrok doet ook twifelen aan de urgentie en ernst van uw vluchtredenen. Nergens in uw verklaringen kunt u aanduiden dat u het doelwit was van de aanvallen die u verklaart meegemaakt te hebben.

Bovendien komen uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS niet volledig overeen met de verklaringen die u aflegde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo had u bij DVZ verteld dat de aanval in 2014 op u gemunt was en dat uw camera ontplofte (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Tijdens het gehoor vermeldt u hier echter niets over, wanneer u hier naar wordt gevraagd zegt u dat u dat zo gezegd hebt (CGVS, p. 25). Bij DVZ hebt u ook verklaard dat de laatste aanval plaats vond op 5 mei 2015 (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Tijdens het gehoor zei u echter dat de aanval plaats vond op 5 november 2015, terwijl op de door u voorgelegde bewakingsvideo's een datum van 11 mei 2015 te lezen valt (CGVS, p. 23). Het is uiterst opmerkelijk dat u niet de exacte datum zou weten.

Ook dient te worden opgemerkt dat er door het CGVS geen informatie werd teruggevonden over de twee aanvallen op de bank in de Gamberi basis in 2014. Aanvallen op militaire bases, vooral bases waar Amerikaanse troepen aanwezig zijn, worden uitgebreid gerapporteerd in de internationale pers en/of overheidsrapporten. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat er geen informatie zou zijn terug te vinden over aanvallen op de Gamberi basis als die effectief zouden zijn voorgevallen.

U vermeldt ook dat één van uw broers voor de Amerikanen gewerkt heeft als tolk. Wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over zijn werk zegt u echter: 'Ik weet niet meer, hij zei niks meer tegen ons' (CGVS, p. 26). Ook verklaart u dat u zelf nooit problemen hebt gekregen door de job van uw broer (CGVS, p. 26).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Verschillende van uw documenten handelen immers over uw identiteit of uw job bij de New Kabul Bank, welke niet ter discussie staan. Wat betreft de documenten die handelen over uw aangehaalde problemen dient te worden opgemerkt dat documenten pas bewijswaarde hebben indien ze vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te

onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de video's die u hebt voorgelegd en die uw aanwezigheid tijdens de aanvallen moeten aantonen moet worden vastgesteld dat u maar op 2 video's herkenbaar bent (video's op de usbstick met de titel '268' en '20160927230528267') maar dat uit de video's niet kan afgeleid worden waar u zich bevindt of wat er gebeurt. Bovendien stroken de beelden niet met uw verklaringen. U zegt dat u op de aanval van 5 november (of 11 mei, gezien uw tegenstrijdige verklaringen, CGVS, p. 23) een explosie hoorde, u samen met andere mensen naar het noodraam liep en er uit sprong (CGVS, p. 24). Op de twee video's van die aanval is te zien dat u er zich om 10:54 iets voordoet waardoor iedereen, waaronder uzelf, wegvlucht. In de andere video is te zien dat u vier minuten later, schijnbaar gewond, terug in dezelfde kamer wordt binnengebracht en op een stoel wordt gelegd. De andere video waar u verklaart zich in te bevinden, met als titel '272' (u zegt de man in het witte tshirt te zijn op minuut 4.34) bent u niet herkenbaar.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Ten eerste bent u een opgeleid man. U bent immers twaalf jaar naar school geweest in Afghanistan. Bovendien hebt u een opleiding genoten in het kader van uw werk in de New Kabul Bank. U hebt verschillende functies uitgeoefend in de New Kabul Bank, namelijk rekeningbehandelaar, loketbediende en klachtenbehandelaar (CGVS, p. 8). De vaardigheden en ervaring die u in deze job hebt opgedaan zouden u eveneens in staat moeten stellen om tewerkstelling te vinden in Jalalabad.

Ten tweede hebt u een band met de stad Jalalabad. U hebt volgens uw verklaringen anderhalf jaar gewerkt in de New Kabul Bank in Jalalabad. Bovendien woonde u van uw geboorte tot circa 1997 en van 2002 tot circa 2012 in het district gelegen op een twintigtal kilometer van Jalalabad. Er kan dus van uitgegaan worden dat u regelmatig de stad bezoekt. Dit blijkt ook uit uw uitgebreide kennis van de stad alsook de gedetailleerde wegbeschrijving die u kunt geven van uw dorp naar Jalalabad (CGVS, p. 14, 15). U zegt ook mensen te kennen in Jalalabad al voegt u er aan toe dat deze mensen zich niet zullen ontfemen over u (CGVS, p. 18-19).

Gevraagd naar of u zich zou kunnen vestigen in Jalalabad antwoordt u ontkennend. Als reden hiervoor haalt u uw problemen aan met de taliban (CGVS, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd (CGVS, p. 19).

Bovendien zijn er ook verschillende aanwijzingen dat uw band met Jalalabad hechter is dan u laat uitschijnen. Zo staat er op uw ingediende bankafschriften dat u woonde in Narangbagh dorp, district 3, Nangarhar. Narang Bagh is een wijk in Jalalabad. Aangezien dit als uw adres vermeld staat op uw bankafschriften van september 2016 kan vermoed worden dat de wijk Narang Bagh in Jalalabad uw laatste adres was voor uw vertrek uit Afghanistan. Ook zegt u dat u werd overgeplaatst naar de bank in Gamberi na de aanval op de bank in Jalalabad in 2011 omdat u een vrees had om terug te keren (CGVS, p. 11). Hierboven is echter vastgesteld dat u geen geloofwaardige verklaringen over de aanval op de Jalalabad bank kunt afleggen waardoor ook de reden voor uw overstap naar de bank in Gamberi ongeloofwaardig wordt. Aangezien u geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over waar u hebt gewerkt de laatste jaren voor uw vertrek wordt er van uitgegaan dat u steeds in de New Kabul Bank in Jalalabad hebt gewerkt.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen met toegang tot de nodige ondersteuning.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van “het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de rechten van de verdediging; artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijke Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte); het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”.

Verzoeker voegt bij een aanvullende nota van 23 januari 2018 de volgende documenten:

1. zijn loonbrieven met adres
2. werkvergunning
3. de loonstroken van zijn broer
4. de taskara
5. de taskara van zijn broer
6. foto's die laten zien dat hij aanwezig was tijdens de aanval
7. de lijst met gewonden
8. klacht
9. documenten over de aanval op Kabul Bank
10. attest van Kabul Bank
11. attest van Department of the Army
12. het psychologisch rapport

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende documenten:

1. actualisatie van het psychologisch attest van 1 februari 2018
2. medisch attest in verband met de aanslag van 11 mei 2014

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht het volgende vast:

“Ten eerste is het ongeloofwaardig dat u in de Kabul Bank in Jalalabad aanwezig was tijdens de aanslag op 19 februari 2011.

Over de aanval zegt u dat er een explosie was aan de hoofdingang, dat er drie of vier aanvallers waren die het gebouw binnen kwamen en begonnen te schieten. U werd in uw buik geschoten, verloor het

bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis. U zegt ook dat u op vijf of tien meter van de aanvallers stond en dat er honderd doden vielen (CGVS, p. 10). Gevraagd wat er gebeurd was met de aanvallers zegt u dat u later hoorde dat er twee werden gedood en een werd gearresteerd (CGVS, p. 10). Uw verklaringen komen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt dat er zeven aanvallers waren die zich allemaal opbliezen en dat er ongeveer veertig doden vielen. Wanneer u wordt gevraagd hoe u niet weet dat er zeven aanvallers zijn en dat ze zich opbliezen zegt u eerst dat u enkel bezorgd was om uzelf en er niet op lette (CGVS, p. 10-11). Daarna zegt u dat één van de aanvallers zich had opgeblazen in de keuken, de andere in het archief en nog een andere gearresteerd (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat er twee werden gedood en dat u nu verklaart dat ze zich opbliezen zegt u dat u dit hoorde van mensen (CGVS, p. 11). (...). U weet ook nog dat de aanvallers gekleed waren als politieagenten, wat weliswaar klopt, maar meer kunt u niet vertellen over de aanval. Nochtans mag verwacht worden dat u wel gedetailleerdere verklaringen zou kunnen afleggen van zo een ingrijpende gebeurtenis. Het feit dat u verklaart het bewustzijn te hebben verloren waardoor u niets weet van wat er gebeurde kan uw onwetendheid niet verschonen. Er kan op zijn minst verwacht worden dat u achteraf meer informatie zou hebben gevraagd. ”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Vooreerst tracht verzoeker deze vaststellingen te verklaren door te wijzen op zijn psychologische toestand. Verzoeker voegt hiervoor een attest van een psycholoog dat op basis van een uitgebreide evaluatie stelt dat verzoeker lijdt aan PTSD. Verzoeker citeert uit dit verslag waaruit hij meent te kunnen afleiden dat de vastgestelde PTSD gevolgen heeft op zijn capaciteit duidelijke verklaringen af te kunnen leggen in verband met de verschillende aanvallen waarvan hij het slachtoffer werd.

In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt kan uit dit verslag niet worden afgeleid dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan waardoor het niet van aard is om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Dit blijkt overigens evenmin uit de overige gegevens vervat in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker een chronologisch overzicht van de gebeurtenissen. Bijgevolg kan de diagnose van PTSD geen verklaring zijn voor de voormelde vaststellingen.

De vaststelling dat uit het medisch verslag blijkt dat hij over de ene na de andere gebeurtenis praat, wat zijn verhaal verward maakt en de verschillende gebeurtenissen bij een bank plaatsvonden wat de begrijpbaarheid voor de tolk evenzeer bemoeilijkt, wijst er niet op dat verzoeker ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om de gebeurtenissen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en dat zijn psychische problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente en consistente verklaringen. Hoe dan ook zijn psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Ook de vaststelling in het medisch verslag dat verzoeker regelmatig klaagt dat hij belangrijke zaken vergeet zoals een afspraak bij zijn advocaat en dat hij hoofdpijn heeft, is gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en kan dan ook niet volstaan om de bovenstaande vaststellingen te verschonen of te verklaren. Ook uit de actualisatie van dit psychologisch verslag dat per aanvullende nota ter terechtzitting werd neergelegd blijkt niet dat verzoeker cognitief niet in staat was om zijn asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen.

Wat betreft deze aanslag op de bank in 2011 stelt verzoeker dat een video werd neergelegd waaruit blijkt dat hij dat hij gewond werd bij die aanslag. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat met betrekking tot de door hem neergelegde video's het volgende werd vastgesteld:

“Wat betreft de video's die u hebt voorgelegd en die uw aanwezigheid tijdens de aanvallen moeten aantonen moet worden vastgesteld dat u maar op 2 video's herkenbaar bent (video's op de usbstick met de titel '268' en '20160927230528267') maar dat uit de video's niet kan afgeleid worden waar u zich bevindt of wat er gebeurt. Bovendien stroken de beelden niet met uw verklaringen. U zegt dat u op de aanval van 5 november (of 11 mei, gezien uw tegenstrijdige verklaringen, CGVS, p. 23) een explosie hoorde, u samen met andere mensen naar het noodraam liep en er uit sprong (CGVS, p. 24). Op de twee video's van die aanval is te zien dat u er zich om 10:54 iets voordoet waardoor iedereen,

waaronder uzelf, wegvlucht. In de andere video is te zien dat u vier minuten later, schijnbaar gewond, terug in dezelfde kamer wordt binnengebracht en op een stoel wordt gelegd. De andere video waar u verklaart zich in te bevinden, met als titel '272' (u zegt de man in het witte tshirt te zijn op minuut 4.34) bent u niet herkenbaar.". Het argument dat hij bij aanslag in 2011 gewond werd en dat dit te zien is op de video doet hier dan ook geen afbreuk aan en vindt geen grondslag in het administratief dossier.

De foto's gevoegd bij de aanvullende nota geven geen enkel inzicht over de omstandigheden waarin deze foto's werden genomen. hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het over verzoeker gaat tijdens de aanval op de Kabul bank op 19 februari 2011.

Het betoog dat het artikel van het administratief dossier waaruit blijkt dat er veertig doden waren dateert van de dag na de aanslag en dat het aantal doden inmiddels is toegenomen tot honderd, overtuigt ook niet. Verzoeker brengt immers geen informatie bij waaruit blijkt dat het dodental inmiddels is opgelopen tot honderd. Dit blijkt ook niet uit de documenten die verzoeker bijbrengt over de aanval op de bank in 2011 per aanvullende nota van 23 januari 2018. De stelling dat er in deze documenten getuigen zijn die spreken over het gegeven dat de aanvallers eerst begonnen te schieten, hetgeen wel met verzoekers verklaringen overkomt is niet relevant gezien deze verklaringen van verzoeker niet ter discussie staan. Er werd wel vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent het lot van de overvallers niet overeenstemden met de in het administratief dossier aanwezige informatie gezien verzoeker verklaarde dat er twee werden gedood en een werd gearresteerd, terwijl de in het administratief dossier aanwezig informatie spreekt over zeven aanvallers die zich uiteindelijk zelf opbliezen.

Voor zover verzoeker met een persartikel dat hij per aanvullende nota van 23 januari 2018 neerlegt, wil aantonen dat ook zijn verklaringen over het aantal overvallers in overeenstemming zijn met de bekende informatie, blijkt dat het persartikel dateert van 19 februari 2011, 6.15uur pm en dat de actie ter plaatse nog in volle gang was, waardoor op dat ogenblik niet meer informatie bekend was. Dit artikel kan dan ook niet volstaan om verzoekers verklaringen in overeenstemming te brengen met algemene informatie omtrent de aanslag. Het artikel aanwezig in het administratief dossier dateert van daags na de aanval en hieruit blijkt duidelijk dat de aanval was beëindigd, waardoor het wel representatief is voor de geschetste gebeurtenissen. Voor zover verzoeker met het andere persartikel bij deze aanvullende nota wil aantonen dat er één aanvaller gearresteerd was, moet worden opgemerkt dat dit niet uit de lezing van dit artikel blijkt. Er is immers enkel sprake van een gevangen genomen aanvaller die betrokken was bij een eerdere aanval op de bank. Hieruit blijkt niet dat deze persoon aanwezig was bij de aanval op de bank op 19 februari 2011.

Het feit dat verzoeker verklaart het bewustzijn te hebben verloren, niet alle aanvallen te hebben gezien, geen rechtstreekse getuige van de ontploffingen was en verder een gedeelte van de verklaringen die hij tijdens het gehoor heeft afgelegd herhaalt, kan niet verschonen dat verzoeker niet op de hoogte is van de concrete gebeurtenissen bij deze aanval. Dat hij zich achteraf heeft geïnformeerd en dat zijn verklaringen zijn gebaseerd op wat hem werd gezegd, verklaart niet dat hij niet over de correcte informatie beschikt van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis waarvan hij nota bene beweert zelf het slachtoffer te zijn geweest. Overigens zelfs indien verzoeker niet bij de concrete aanval aanwezig was, kan toch van een werknemer bij deze bank worden verwacht dat hij op de hoogte is van al de details die hieraan verbonden zijn. Een dergelijke vaststelling doet dan ook afbreuk aan verzoekers bewering bij deze bank te hebben gewerkt.

Waar hij in zijn verzoekschrift stelt een loonbriefje te voegen dat vermeldt dat hij zijn salaris kreeg voor de hele week, wat zijn aanwezigheid op het werk bevestigt, moet worden vastgesteld dat verzoeker dit uittreksel reeds neerlegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit uittreksel geeft verschillende data van betaling van salaris op. Zo is er sprake van een salaris van 57,36 dollar op 10 februari, op 14 februari, op 23 februari en op 2 maart. Uit dit overzicht van betalingen blijkt dan ook geenszins dat verzoeker telkenmale volledige weken tewerkgesteld was. De data zijn immers niet gelijk opgedeeld in weken. De Raad stelt zich overigens de vraag op welke wijze verzoeker na de aanslag nog een volledige week zou kunnen hebben gewerkt gezien hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gedurende twee dagen werd opgenomen in een ziekenhuis. De Raad acht het zelfs niet aannemelijk dat verzoeker onmiddellijk na zijn ontslag uit het ziekenhuis zou kunnen zijn gaan werken, gezien er twee dagen voordien zeven aanvallers zichzelf in de bank hebben opgeblazen, waardoor de Raad het niet aannemelijk acht dat er twee dagen na de aanslag alweer gewerkt kon worden in deze bank. Overigens verklaarde verzoeker zelf dat hij pas 2,5 à 3 maand later na de aanslag weer aan het werk ging (stuk 8, gehoorverslag, p. 10, 19). Dit uittreksel is dan ook geheel niet bij machte om verzoekers beweringen te ondersteunen, meer nog het brengt gelet op wat voorafgaat verzoekers verklaringen in deze bank te hebben gewerkt in het gedrang.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers klantnummer op dit uittreksel quasi identiek is als zijn telefoonnummer, die hierop worden vermeld. Op de beide door verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde rekeninguittreksels wordt "74918366" als verzoekers klantnummer vermeld en "0774918366" (eigen onderlijning) als verzoekers telefoonnummer waaruit blijkt dat deze nummers op de twee eerste cijfers na volledig met elkaar overeenstemmen. Gelet op deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze stukken en komt ook verzoeker beweerde tewerkstelling in de bank in de militaire basis in het gedrang. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan verzoekers tewerkstelling bij de Kabul bank noch in 2011 noch in 2014, hetgeen evenwel de aanleiding was voor verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban en in het bijzonder de concrete schriftelijke en mondelinge bedreigingen. Derhalve is het dan ook van belang om effectief uit te maken of verzoeker daadwerkelijk in deze bank heeft gewerkt in de door hem voorgehouden periodes en plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker verscheidene documenten heeft neergelegd ter staving van zijn tewerkstelling tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch deze documenten werden niet inhoudelijk besproken tijdens het gehoor noch bevat het administratief dossier een vertaling hiervan. In de bestreden beslissing wordt er slechts verwezen naar algemene informatie over corruptie en het algemeen gegeven dat zij gemakkelijk te vervalsen zijn, terwijl deze documenten inhoudelijk wel belangrijke informatie of minstens een inzicht kunnen verschaffen in de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden tewerkstelling. Ook de documenten omtrent zijn tewerkstelling en de aanslagen die verzoeker per aanvullende nota's heeft ter kennis gebracht aan de Raad kunnen hiertoe van nut zijn.

Waar overigens in de bestreden beslissing over de bedreigingen van de taliban, waaruit duidelijk een **persoons**gerichte vrees voor vervolging zou kunnen blijken (eigen vetzetting), wordt gesteld dat verzoeker niet meer details kon geven over wat er nog meer gezegd werd, wat zijn reactie hierop was of hoe vaak hij werd gecontacteerd stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent geen verdere vragen werden gesteld. Verzoeker verklaarde in een spontaan en omstandig relaas over de schriftelijke en mondelinge bedreigingen van de taliban en werd verder dienaangaande niet meer ondervraagd (stuk 8, gehoorverslag, p. 23, 24). Er werd integendeel genoeg genomen met verzoekers relaas zonder dat er verder concreet werd ingegaan op deze bedreigingen door de taliban. Er werden ook geen vragen gesteld over andere personen die omwille van hun werk bij de bank eveneens problemen hebben gekend.

De Raad beschikt dan ook over onvoldoende informatie om een oordeel te vellen over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen waar hij voorhoudt bij de Kabul bank te hebben gewerkt en hierdoor het slachtoffer werd van aanslagen en concrete problemen kende bij de taliban.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juli 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF